

MÜSLÜMAN OLMANIN ŞARTLARI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd- dîn.

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا تُكْرِهُوا مَرْضَاكُمْ عَلَى الطَّعَامِ وَالشَّرَابِ

فَإِنَّ اللَّهَ يُطْعِمُهُمْ وَيَسْقِيهِمْ

(ت.ه. ط.ب.ك.ق. عن عقبه بن عامر)

RE. 479/1 (*Lâ tükrihû merdäküm ale't-taàmi ve'ş-şerâbi, feinna'llâhe yut'imühüm ve yeskîhim.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allahu Teâlâ Hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Allahu Teâlâ Hazretleri ibadet ve taatlerinizi kabul eylesin... Receb-i şerifinizi mübarek eylesin...

Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şeriflerini okumaya ve izaha geçmezden önce, onun rûh-i pâkine sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın, ümmetliğimizin nişânesi olmak üzere ve onun âlinin, ashâbının, etbâının, sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın, sâdât ve meşâyih-ı turuk-u aliyyemizin, fatihlerin, şehidlerin, gâzilerin, mücahidlerin ruhlarına;

Ahirete göçmüş olan bütün sevdiklerimizin, akrabamızın, yakınlarımızın, bize dua vasiyet etmiş olanların, bizden boynu bükük dua bekleyenlerin ruhlarına; cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ruhlarına; kendisinden feyiz aldığımız şeyhlerimiz, hocalarımız ve hâsseten Muhammed Zahid Bursevî Hocamız'ın ruhuna;

Okuduğumuz kitabı te'lif eylemiş olan Gümüşhanevî Hocamız'ın, bu hadîs-i şerifleri bize nakil ve rivayet etmiş olan hadis alimlerinin ve râvilerinin ruhlarına; uzaktan ve yakından buraya teşrif etmiş, gelmiş olan siz cemaat kardeşlerimizin ve âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olması için;

Biz yaşayan müslümanların da, Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürmemiz, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürümemiz, Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerifine, sünnet-i seniyyesine uygun yaşamamız ve Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin

huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye, buyurun bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerif okuyalım, ruhlarına hediye edelim, öyle başlayalım!

.....

a. Hastaları Yemeye, İçmeye Zorlamayın!

Okuyacağımız hadîs-i şerifler, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabınının 479. sayfasının başından itibaren.

Birinci hadîs-i şerifi Câbir RA rivayet eylemiş. Ukbe radyallahu anh'ten de bir rivayeti var. Tirmizî, İbn-i Mâce, Taberânî, Hâkim ve Beyhâkî rivayet eylemiş.

Peygamber Efendimiz bize, hastaya yapılacak muamele ile ilgili bir tavsiyede bulunuyor:¹

لَا تُكْرَهُوا مَرَضًا كُمْ عَلَى الطَّعَامِ وَالشَّرَابِ
فَإِنَّ اللَّهَ يُطْعِمُهُمْ وَيَسْقِيهِمْ

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.353, no:1963; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.245, no:3435; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.501, no:1296; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVII, s.293, no:807; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.544, no:9229; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.347, no:19367; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.281, no:1741; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.I, s.250; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.31; Ukbetü'bnü Âmir RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.183, no:1010; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.141, no:8290; Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.66, no:7476; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XL, s.341; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.X, s.221; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.51, no:28315; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.359, no:3040; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.322, no:16885.

RE. 479/1 (*Lâ tükrihû merdâküm ale't-taàmi ve's-şerâbi, feinna'llàhe yut'imühüm ve yeskîhim.*)

(*Lâ tükrihû merdâküm ale't-taàmi ve's-şerâb*)
“Hastalarınızı yemek yemeye, su içmeye ikrah etmeyin, zorlamayın! Baskı yapmayın; ‘İlla ye, illa iç.’ diye onlara tazyikte bulunmayın! (*Feinna'llàhe yut'imühüm ve yeskîhim*) Çünkü onları Allah-u Teâlâ yedirir, içirir.”

Mânevî bakımdan onları takviye eder, besler, kuvvetlendirir. Yemese de, yememesi belki hastalığı daha çabuk yenmesine, alt etmesine faydalı olabilir. O bakımdan Peygamber Efendimiz, “İsteksiz oldukları zaman onları zorlamayın!” buyurmuş.

Bu birinci hadîs-i şerifte, biraz sonradan hatırıma geldi. Hasta çocuk olur, yemesi lazımdır. Biraz zayıf düşmüştür, hastalığının gereği onun biraz yemek yemesidir; hususi durumlar müstesna... Burada hastanın hoşça tutulması, onun gönlünün kırılmaması, çok fazla tazyik yapılmaması, normal ölçülerin içinde yemeye, içmeye zorlamamak tarzındadır.

Ben ameliyat olduğum zamanları hatırlıyorum; insan yemek yediği zaman ağzında lastik çiğniyor gibi oluyor. Bir iki gün yemek yemedikten sonra hiç yemek istemiyor. Yavaş yavaş, çiğneye çiğneye yutarak alıştı mı ikinci yemek daha kolay yeniyor, üçüncüsü daha kolay yeniliyor.

Bu gibi durumlarda hastalığın gereği olarak yemesi gereken şeyler olunca onları yiyecek, ilaç niyetine zorlayarak da olsa yutacak yiyecek

içecek ki neşv ü nema bulsun vücudu, hastalığı yenebilsin. Normal şartlar altında zorlamak uygun değil. Hastalığı gerektiriyorsa yemesi gereken şeyleri yer, yememesi gereken şeyleri yemez.

Bir de işin mânevî tarafına kısaca işaret edelim ki hastalık, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin ilk bakışta kıymeti anlaşılmayan bir ikramıdır. Çünkü hastanın günahları affolunur. Hastanın günahları anasından doğduğu günde defter-i âmâli nasıl tertemiz ise öyle silinir. Amel defteri tertemiz olur.

“—Hadi bakalım, yeniden işe başla, bundan sonra defterini temiz tut!” demiş gibi olur.

Duası makbuldür; onun için hastanın yanına gittiğinde insan onun duasını da istemeli. Sen ona dua edersin; “Allah şifa versin.” dersin.

“—Bizi de duadan unutma!” diye onun da duasını almaya çalışmak iyidir.

Ateşli hastalıklar, amansız hastalıklar insanın günahlarının affına ve mânevî bakımdan derecesinin yükselmesine sebep oluyor.

Onun için Peygamber SAS Efendimiz burada buyurdu ki:

“—Allah mânevî bakımdan onları doyurur, kandırır, besler.”

Çünkü hastanın durumu, eğer sabrederse Allah indinde makbul bir durum oluyor. Sabretmezse, şikâyet ederse o zaman sevabı kaçırıyor.

Gelen ziyaretçilere, hele bir “Nasılsın?” diye sorsun bir sürü şikâyet:

“—Belim ağrıyor, karnım sızlıyor, şurası öyle, burası böyle... İşte dün gece hiç uyuyamadım da...” bir sürü şikâyetler; Allah’ı şikâyet eder gibi.

Tabi onlar derecesini düşürür. Sabredecek, tesbih edecek, Allah’ın kaderine razı olacak, edebini takınacak. O zaman hastalıktan büyük sevaplar kazanmış olarak kalkar, defter-i âmâlî paklanmış olur.

b. Sokağa İlk Giren Olma!

İkinci hadîs-i şerif çarşı âdâbıyla ilgili... Hatîb-i Bağdâdî, Selman RA’dan rivayet eylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

لَا تَكُنْ أَوَّلَ مَنْ يَدْخُلُ السُّوقَ وَلَا تَكُنْ آخِرَ مَنْ
يَخْرُجُ فَإِنَّ فِيهَا بَاطِنَ الشَّيْطَانِ وَفَرَّخَ

(خط.ع ن سلمان)

RE. 479/2 (*Lâ tekün evvele men yedhulü’s-sûka, ve lâ tekün âhire men yahrücü; feinne fîhâ bâda’ş-şeytânü ve ferrah.*)

² Taberânî, *Mu’cemül-Kebîr*, c.VI, s.248, no:6118; Deylemî, *Müsnedül-Firdevs*, c.V, s.71, no:7490; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.IV, s.135, no:6328; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.III, s.101; Hatîb-i Bağdâdî, *Tarih-i Bağdad*, c.XII, s.426, no:6874; Hz. Selmân-ı Fârisî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IV, s.29, no:9334; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.325, no:16894.

(*Lâ tekün*) “Olma! (*Evvele men yedhulü’s-sûka*) Çarşıya ilk giren kimse sen olma, (*ve lâ tekün âhire men yahrücü*) en son çıkan kimse de sen olma! Çarşıya, pazara, panayıra, pazar yerine ilk giren sen olma, en son çıkan da sen olma! (*Feinne fîhâ bâda’ş-şeytânü ve ferraha*) Çünkü şeytan orada yumurta yumurtlar ve civcivler. Şeytan orada yumurtasını yumurtlar ve civcivini çıkarır.”

Bu çarşı pazar denilen yerlerde şeytanın işi çoktur ve oralarda çok insanlara çok günahlar işlettirir. O bakımdan oraya ilk giren olma, son çıkan olma!

İlk girmek hırstan oluyor, son çıkmak da hırstan oluyor. Ticarete, pazara öyle hırsı var ki, herkesten evvel gelmiş, herkesten sonra çıkıyor.

Şöyle münasip bir zamanda, acele etmeden;

سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

(*Sübhàna’llâhi ve’l-hamdü li’llâhi, ve lâ ilâhe illa’llâhu, va’llâhu ekber, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi’llâhi’l-aliyyi’l-azîm*) gibi;

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(*Lâ ilâhe illa’llâh*) gibi,

سُبْحَانَ اللَّهِ

(*Sübhàna’llâh*) gibi tesbihler çekerek girmek uygundur.

Hatta insan müşteri olarak girdiği zaman da oranın şeytanlı bir yer olduğunu bilerek, tesbihler çekerek girmeli...

Hakikaten orada yalan yere yemin edilir, müşteriler aldatılır. Dünya hırsından, para hırsından dolayı çeşitli şeyler olabiliyor. Halbuki insan doğru konuşmalı, malını fazla methetmemeli, ayıbını saklamamalı, yumuşak başlılıkla alışveriş yapmalı, sert pazarlık yapmamalı, kalp kırmamalı, Allah'ın rızasını gözetmeye dikkat etmeli!

Onlara dikkat edilmiyor, insanlar birbirlerini aldatmaya fırsat kolluyorlar, malın içine hile karıştırıyorlar. Tereyağı alıyorsun, içinden patates çıkıyor; başka şey alıyorsun başka şey çıkıyor... “Güzel yerlerinden koy!” diyorsun, kese kağıdının içinden çürük çıkıyor. “O kadar da dikkat ettim; bunu nasıl koydu?” diye, hayret ediyorsun.

Ondan sonra, tartısı eksik çıkıyor ve sâire. Bunların hepsi günahdır, çok büyük günahlar yüklenmiş oluyorlar. Tabii bu devirde Allah'tan korkan tüccar da azaldı. Pazarcı bira şişesini yanına koyuyor; bir ondan içiyor bir mal satıyor, bir ondan içiyor bir mal satıyor...

İşin mânevî tarafını düşünenler azaldı. Azaldı ama biz dinimize sımsıkı sarılacağız.

Hani asker, düşmanın karşısında bozulduğu zaman geriye kaçıyor; o geriye kaçmak büyük günahdır. (*El-firârü yevme'z-zahfi*) “Büyük günahlardan birisi de düşmanla çarpışırken geriye kaçmaktır.”

Kaçmayacak, sebat edecek. Ancak bir harp hilesi taktiği sebebiyle kaçır. Düşmanı çevirmek için kaçır gibi görünür.

“—Geri çekilin de biz arkadan çevirelim!” filan diye emir gelmiştir. Askerî bir hile, çünkü harp hiledir, hileyle karşı tarafı yeneceksin; o olur. Aksi takdirde kaçır büyük günahdır.

İşte insanın dininde sebat göstermesi, kaçırın arasında düşmanın karşısında sebat gösterip de onunla cihada devam etmesi; onu kahramanların haline getirir. Çok sevap kazanmasına sebep olur.

Onun için biz bu devirde İslâm’a sımsıkı sarılacağız ve katiyen ayağımızı geriye atmayacağız. Kat’iyyen ailemizde, kendi şahsımızda, ticaretimizde, çarşımızda, pazarımızda dinimizden, taviz vermeyeceğiz. İki paralık dünya metaı için ahiretimizi ziyana sokmayacağız. Haramlara elimizi, midemizi bulaştırmayacağız ki kazancımızın hayrını görelim! Aksi takdirde insan çok zararlara uğrayabilir.

Bir de muhterem kardeşlerim, bir şeyi size çok kuvvetli bir tarzda altını çize çize üstüne bastıra bastıra ikaz etmek yoluyla söylemek istiyorum:

Bizler neyiz? El-hamdü lillâh, Allah’ın mü’min kullarıyız; müslümanlarız. Kâfirlerin, müşriklerin, münafıkların karşısında onların söylediği sözlere karşı; İslâm bir tarafta, münafıkların, kâfirlerin, müşriklerin, din düşmanlarının sözü bir tarafa... Biz onların arasında kendimizi hakem gibi görmeye katiyen düşmeyelim! O zaman zaten yarı yarıya kaybetmiş oluyoruz.

Biz müslümanız, biz kendi davamızı müdafaa edelim!

Karşı taraf kendi davasını öyle bir müdafaa ediyor ki cinsî sapık partisi kuruyor, inançsızlık hürriyeti istiyor.

“—Ben inançsızlığımda istediğim gibi hareket edebilmeliyim.

Ben kâfirim, Allahsızım!” diyor.

İnsan Allahsız olamaz, Allah’ı inkâr etmiş olur. Çünkü Allah var, Allahsız olmak mümkün değil.

“—Ben inanmıyorum!” diyor. “Herkes gömülüyor, ben yakılmak istiyorum!” diyor. “Kâfirlik cesaret işidir, biraz yürekli insan kâfir olur!” diyor.

Bak kendi davalarını, en bâtil davaları, en yanlış şeyleri nasıl savunuyorlar. Şu cinsi sapıklık kanunlarımızda suçtu. Şimdi nasıl onlara “hoşgörü, müsamaha, hürriyet” diye konuşup duruyorlar. Neden?

“—Onlar karşı taraf.”

“—Sen?”

“—Sen de müslüman tarafısın.”

Onun için; “Bir onu dinleyeyim, bir bunu dinleyeyim; yüzde elli oradan alayım, yüzde elli oradan alayım!” dersin, yandın... Senkendini bir taraf olma noktasına getirdiğin zaman, zaten kaybediyorsun; öyle şey yok!

Sen müslümansın. Sen Müslümanlığa sımsıkı sahip olacaksın. Onlara nasihat edeceksin; “Bak, sen daha çocuksun, tıfılsın, senin dünyadan

haberin yok. Sen böyle gidersen; sonra senin kızın böyle olur, karın böyle olur, ailen böyle olur. Sonra intihar edersin, mahvolursun, çok kötü durumlara düşersin. Sen bu hayatı bilmiyorsun, bu işleri yanlış yapıyorsun!” diyeceksin.

Biz nasihat edeceğiz. Biz kendi yolumuzda sapasağlam duracağız.

“—Madem herkes biraz açıklığı methediyor ben de birazcık açılalım şuradan şöyle başörtümü arka ucundan çektireyim, ucu görünsün, biraz göğsümü açıvereyim, etekleri biraz yukarıya çekivereyim, birazcık faiz yiyivereyim, birazcık bira içivereyim, birazcık...”

“—Öyle şey yok!”

Pazarlık zaten senin Müslümanlığının üzerinde oluyor. Sen o pazarlıkta ne kadar gerilersen, Müslümanlığın o kadar gidiyor.

Onun için kat’iyyen çarşıya pazara alışverişe girerken de, çıkarken de, müşteriye de, satıcıya da, kazanırken de, harcarırken de Müslümanlığımız belli olacak. Dürüstlüğümüz, pırıl pırıl belli olacak.

“—Arkadaş, bu malın fiyatı şudur; aşağı olmaz, veremem, razıysan al! Git başka taraflardan mukayese et, uygunsu bunu al.” de.

“—Sermayesi bu kadar. Sana sermayesinden aşağı veriyorum!” deme!

Vermez! Sermayesinden aşağıya niye versin? Babasının oğlu değilsin ki. Adam kâr etmek için çarşıya pazara çıkmış, sermayesinden aşağıya vermez; yalan söylüyor.

“—Vallâhi de, billâhi de, şu kadar da, bu kadar da, bilmem ne de...”

Yemine lüzum yok...

O bakımdan eğer kendimiz tüccar isek, esnaf isek, ticaretimize haram katmamaya dikkat edelim. Şeytanın yumurtladığı, civcivlediği yerlerde, cirit attığı yerlerde insanları kandırdığı yerlerde Müslümanlığımız belli olacak. Alırken verirken tartıya ölçüye dikkat edelim.

Adamın başı kalabalık oluyor; sen bin lira veriyorsun alışverişi yapmışsın, o sana dokuz bin lira veriyor, dokuz bin iki yüz lira para veriyor. Sanıyor ki on bin lira verdin.

“—Ne bu?” diyorsun.

“—Verdiğin paranın üstünü verdim.” diyor.

“—Al kardeşim, senin başın dönmüş, akşama kadar pazarda alışveriş yapmışsın, fazla veriyorsun.”

Ama bazısı onu cebine koyar.

Veyahut müşteri yanlışlıkla paranın üstünü almadan gidiyor. Mesela benim başıma geldi. Parayı veriyorum, giderken “Hacı amca, nereye gidiyorsun, paranın üstünü al.” diyor. O da namuslu satıcı.

Ben beş yüz lira verdim sanıyorum. O; “Yok, beş yüz vermedin; işte verdiğin para buydu.” diyor.

Demek ki satıcıdan da, alıcıdan da iyi insanlar var.

Biz iyi insan olacağız. Biz Allah’ın kullarıyız. Her şeyimiz pırıl pırıl, tertemiz, hep rıza-ı Bârî’ye uygun olacak.

Dünya kazancı olur, evet; o dokuz bin beş yüz lirayı, dokuz bin iki yüz lirayı cebine atarsın ama öbür taraftan çıkar. Ahirette çıkar. Onun için her işimizde dikkat edelim muhterem kardeşlerim!

Hırs gözümüzü kapayıp da bizi haramlara düşürmesin...

c. Dinimizin İncelikleri

Üçüncü hadîs-i şerif, yazılacak çok nasihatleri ihtiva ediyor.

Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:³

لَا تَكُونُ مُسْلِمًا حَتَّى يَسْلَمَ النَّاسُ مِنْ لِسَانِكَ
وَيَدِكَ وَلَا تَكُونُ عَالِمًا حَتَّى تَكُونَ بِالْعِلْمِ
عَامِلًا وَلَا تَكُونُ عَابِدًا حَتَّى تَكُونَ وَرِعًا وَلَا
تَكُونُ وَرِعًا حَتَّى تَكُونَ زَاهِدًا أَطْلِ الصَّمْتَ
وَأَكْثِرِ الْفِكْرَ وَأَقِلِّ الضَّحِكَ فَإِنَّ كَثْرَةَ الضَّحِكِ
مَفْسَدَةٌ لِلْقَلْبِ

(العسكري في الأمثال عن ابن مسعود وسنده ضعيف)

³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.902, no:43554; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.326, no:16900.

RE. 479/3 (*Lâ tekûnü müslimen hattâ yesleme'n-nâsü min lisânike ve yedike. ve lâ tekûnü âlimen hattâ tekûne bi'l-ilmî âmilen ve lâ tekûnü âbiden hattâ tekûne verian ve la tekûnü verian hattâ tekûne zâhiden. Etîli's-samte ve eksiri'l-fikre ve ekîli'd-dahîke fe-inne kesrete'd-dahîki müfsidetün li'l-kalb.*)

(*Lâ tekûnü müslimen hattâ yesleme'n-nâsü min lisânike ve yedike*) “İnsanlar senin elinden, dilinden salim olmadıkça sen hakiki müslüman olamazsın.”

Senden müslümanlara zarar gitmeyecek. Dilinden de zarar görmeyecek, dedikodundan da... Dilinde iftira da, kalp kırıcı söz de olmayacak; elinden de zarar görmeyecek. Fiilen dövmek, sövmek, işine mâni olmak gibi senin elinden, dilinden öteki insanlar sâlim olmadıkça sen hakiki müslüman olamazsın.

Çünkü ona zarar veriyorsun; elinle zarar veriyorsun, dilinle zarar veriyorsun; daha olgunlaşmamışsın, hamsın. Daha günahın sevabın kıymetini, yolu ayırt edememişsin. Ahiretteki azabın şiddetini düşünemiyorsun. Olmaz böyle şey! Hakiki müslüman olamazsın.

Demek ki, hakiki müslüman olmak istiyorsak elimize sahip olacağız, dilimize hâkim olacağız, kimseyi incitmeyeceğiz, yalan yanlış işler yapmayacağız, sözler söylemeyeceğiz.

وَلَا تَكُونُ عَالِمًا حَتَّى تَكُونَ بِالْعِلْمِ عَامِلًا

(*Ve lâ tekûnü âlimen hattâ tekûne bi'l-ilmî âmilâ*) “İlminle amel etmedikçe alim de olamazsın.”

Bildiğini tatbik ediyor musun, etmiyor musun?

Kürsüye çıkarsın konuşursun, hutbeye çıkarsın konuşursun; makale kitap yazarsın, yazarsın ama tatbik etmezsin. Olmaz!

İnsan bildiği şeyi kendisi tatbik etmedikçe, İslâm'da o ilmin kıymeti yoktur. O insana alim demezler.

İslâm'ın alim dediği insan, ilmiyle amel eden, ilmini tatbik eden, hayatında belli eden; "İşte böyle yaşanır." diye ilmi başkalarına gösteren kimsedir.

Onun için ilim iki çeşittir; birisi ağızdadır, dildedir. Bu, insana vebalden başka bir şey getirmez. İkincisi kalptedir. Kalbe yerleşmiş olan ilim, insanın hareketlerini tanzim eder, Allah indinde sevap kazanmasına sebep olur.

Çok şey biliyorsun, ağzında çok laflar var, tatbik etmiyorsun; o zaman o vebal oluyor. Allah CC rûz-ı mahşerde, mahkeme-i kübrâda diyecek ki:

"—Sen bunları söyledin ama niye tatbik etmedin? Bak, biliyormuşsun üstelik..." diye o vebal olacak, aleyhine delil olacak.

Onun için bildiklerimizi tatbik edelim!

Bilgisini tatbik eden, özü sözü doğru olan insan, okuma yazma bilmeseyse bile İslâm'da alim olur. Okuma yazma bilmeden alim olur. Zaten sahabenin çoğu (*rıdvânü'llâhi aleyhim ecmaîn*) okuma yazma bilmiyorlardı. Peygamber Efendimiz'in mânevî terbiyesinde yetiştiler, sohbetinde piştiler; hepsi evliyâ oldu.

Peygamber Efendimiz de mektep medrese üniversite görmedi, diploma almadı ama Allah onu yetiştirdi. *Eddebenî Rabbî* medresesinden yetişti; Rabbimiz'in talimi ve terbiyesiyle yetişti.

Onun için, insan okuma yazma bilmese, dağda çoban olsa, çarşıda esnaf olsa, hamal olsa bile alim olabilir.

Nitekim *Tabakâtü's-Sûfiyye* kitaplarını okursak, büyük evliyâullahın hayatlarını yazan sûfîlerin, mutasavvıfların, büyüklerin meşhurlarını anlatan kitapları okursak çoğunun böyle basit meslek sahibi olduğunu görürüz. Ayakkabıcı, fırıncı, derici, kumaşçı, bezzaz gibi isimlerde, lakaplarda görürüz.

Demek ki, kimseye muhtaç olmamak için kendisi bir meslek edinmiş; o mesleğiyle helâl para kazanmış ama bilgisini tatbik etmiş, kitaplara geçmiş, büyük insan olmuş. Asırlar boyu ismi kitaplarda yazılıyor, sözleri nümune oluyor, hayatı nümune oluyor.

Bu nasıl oluyor? Bilgisini tatbik etmek suretiyle...

Bugün çarşıdaki pazardaki esnafımızın kaç tanesinde vardır bu durum? Hem esnaflığını yürütüp hem de onlar gibi alim olan, ârif olan kaç kişi vardır? Eskiden öyle imiş.

O bakımdan bildiğimizi tatbik edeceğiz; o zaman alim oluruz. Üniversiteli olmasak da, diploma almamış bulunsak da, kadın olsak erkek olsak fark etmez. Bildiğimizi tatbik ettik mi Allah alimler zümresinde haşr eder.

Rabbimiz bizi hayırlı, güzel bilgilerle mücehhez eylesin...

Bildiğini tatbik etmeyi nasiB eylesin...

وَلَا تَكُونُ عَابِدًا حَتَّى تَكُونَ وَرِعًا

(*Ve lâ tekûnü âbiden hattâ tekûne verian*)
“Verâ sahibi olmadıkça abid kul sıfatına da, ibadet ehli, ibadetskâr kul sıfatına da sahip olamazsın.”

Takvâ sahibi olmadıkça, verâ sahibi olmadıkça, şüpheli şeylerden kendini korumadıkça, haramlardan titiz bir şekilde, iyice sakınmadıkça, ibadetin de kıymeti yok.

“—Günde yüz rekât namaz kılıyor.”

Şimdi kılan yok ya, eskiden varmış öyle. Şimdi nerede?

“—Şu kadar namaz kılıyor, bu kadar tesbih çekiyor.”

Haramlardan sakınıyor mu? Şüphelilerden uzak duruyor mu?

Günahlara yakınlaşmamak için, kaçmak için bir gayreti var mı?

“—Yok...”

Onun ibadetinin de kıymeti yok! Çok namaz kılmak, çok oruç tutmak yetmiyor. İnsanın asıl kalbinin temiz olması, niyetinin ciddi olması ve her türlü haramlardan iyice korunması gerekiyor.

Onun için, bu ibadetlerimizin feyzini, bereketini görmemiz ancak verâ ile mümkündür. Allah-u Teâlâ Hazretleri, Kur'ânı Kerîm'inde, ayet-i kerîmesinde buyurmuş ki:

إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ

(العنكبوت: ٤٥)

(*Inne's-salâte tenhâ ani'l-fahşâi ve'l-münker*)
[Muhakkak ki, namaz, insanı münkerattan ve fuhşiyattan, kötülükten vehayâsızlıktan alıkoyar.] (Ankebut, 29/45)

Bizim cami cemaatlerimizi alıkoyuyor! Hem camiye geliyorlar hem dışarıda günahlara dalıyorlar. Neden?

Kıldığı namaz, namaz değil. Selim bir kalp ile kılmamış, takvâsı yok, verâsı yok, ibadetinin faydasını görmüyor. Çünkü öyle namazlar vardır ki, o namazı kılan kimse ilerlemez.

“—Kıldığı namaz onu Allah'tan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramaz.” diyor Peygamber Efendimiz.

Dikkat etmeden savruk bir tarzda kılınınca, aklı dağınık bir şekilde kılındığı zaman veyahut daha başka şartlarına riayet edilmediği zaman; Allah'tan daha da uzaklaştırıyor. Yaklaştırmak şöyle dursun, uzaklaştırıyor bile.

O bakımdan muhterem kardeşlerim! Tasavvuf ilmi dediğimiz ilim onun için. Bu ibadetler doğrudan doğruya hemen kabul olmuyor, kabul olmasının şartları var.

Kalbin temiz olması lazım! Kalbe ait, gönüle ait, niyete ait birtakım esaslar var; insanların onları tasavvuf ilminden öğrenmesi lazım. Onu öğrendiği zaman, namazı makbul oluyor. Ona riayet ettiği zaman orucu makbul oluyor. Çünkü akşama kadar oruç tutuyor sevap almıyor, günaha giriyor. Hacca gidiyor geliyor, haccı makbul olmuyor.

Bu kadar zahmet boşa gittiğine göre bunların kabul olmasının şartlarına insan dikkat etmez mi? Bir telefon jetonunu bile makineye atarken; “Acaba çalışıyor mu çalışmıyor mu?” diye düşünüyorsun. “Attığım zaman makine jetonu yutmasın.” diye dikkat ediyorsun.

Meselâ, ben şahsen dikkat ediyorum. Bir konuşanın konuştuğu makinede, onun arkasından telefon ediyorum. Bozuk bir makinede, birkaç defa jetonu gidince, insanın aklı başına geliyor. Sen şimdi bu kadar ibadetinin boşa gitmemesini düşünmez misin?

Çok kimse düşünmüyor. Düşünmek lazım!

Nasıl sağlanacak bu? Takvâ ilmi, verâ ilmi tasavvuftadır. Tasavvuftan öğrenecek, anlayacak; Allah indinde her ibadetin geçerli olmasının, makbul olmasının şartlarını sağlayacak da ondan sonra ileriye gidecek.

وَلَا تَكُونُ وِرْعًا حَتَّى تَكُونَ زَاهِدًا

(*Ve lâ tekûnü verian hattâ tekûne zâhiden*)
“İnsanın şüpheliden, günahlardan sakınması da takvâ ve verâ sahibi olması da kolay değildir.

Dünyayı gözünün önünden silmesi lazım. Dünya gözündeysen, hırsı varken olmaz. Zâhid olması lâzım , zühd sahibi olması lâzım!”

Dünya neymiş? Gelip geçici bir şey; kervansaray gibi, köprü gibi...

“—Sana şu mevkii, bu makamı verelim ama bizim için şunu şunu yap!”

“—O mevkiler, makamlar hepsi sizin olsun; ben Rabbimin yolundan ayrılmam! Ben ahiretimi satıp da dünyalığa meyletmem.” diye tok gözlü olmak.

Zühd dediğimiz şey dünyaya metelik vermemek, dünyadan dolayı ahiretini satmamak, asıl ahirete rağbet etmek demek. Bu duygu olmadı mı insan *verâ* sahibi de olamaz.

İnsan şüpheliden neden kaçıyor?

Ahirete inandığı için, dünya malına tamah etmediği için, aldırmadığı için kaçıyor. Yoksa birazcık bir menfaatin ucunu gördü mü, kimisi balık suya atlar gibi atlıyor. Veyahut azıcık bir menfaat gördükleri zaman, insanın denize balıklama atladığı gibi atlıyorlar.

Neden? Zühd yok. Dünya hırsı var. Herkesin gözünü kan bürümüş, sarmış. Dünya için neler yapıyorlar.

Demek ki, zâhid olmayınca *verâ* sahibi olunamıyor. O halde işin başı zühd oluyor. Dünyaya kıymet vermeyeceğiz, ahirete kıymet vereceğiz. Dünyayı hedef almayacağız, hırslı olmayacağız, ahirete hırslı olacağız. O zaman *verâ* sahibi olmak mümkün oluyor. *Verâ* sahibi olunca âbid olmak mümkün oluyor.

İnsan abid olduğu zaman, ibadet edince ilmiyle amel etmiş oluyor; o zaman alim sıfatını da alıyor. Ondan sonra ilmini tatbik ettiği için, kimseye zararı dokunmadığından hakiki müslüman olmak mümkün oluyor.

Demek ki işin başı asıl zühd imiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ

(*Hubbü'd-dünyâ re'sü külli hatîetin*) “Şu dünyalık sevgisi bütün hataların başıdır.”

Dünya sevgisi bütün hataların kaynağı, başlangıcı oluyor. İnsan dünyayı sevdi de, sımsıkı sarıldı mı öyle oluyor. Ahireti sevdi mi o zaman işler düzeliyor.

Allah cümlemize ebedî hayat olan, cennet nimetlerinin vaat edilmiş olduğu, ahireti esas alanlardan eylesin... Açıkgoz, hakiki, akıllı insanlar eylesin...

أَطْلِ الصَّمْتَ وَأَكْثِرِ الْفِكْرَ

⁴ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.338, no:10501; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.388; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.III, s.428; Hz. İSÂ AS'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.192, no:6114; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.412, no:1099; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XLI, s.326, no:45030.

(*Atılı's-samt*) “Sükûtunu uzun eyle, çok sükût et! (*Ve eksiri'l- fikr*) Düşünceni çok et! Çok konuşma, sükûtun uzun uzun sürsün, tefekkürün çok olsun. Tefekkürü çok eyle, konuşmayı az eyle, sükûtun çok olsun!”

وَأَقِلِّ الضَّحْكَ فَإِنَّ كَثْرَةَ الضَّحْكِ مُفْسِدَةٌ لِلْقَلْبِ

(*Ve akilli'dahke*) “Gülmeyi de azalt.”

Kah kah kah, kih kih kih... Ferahlık, gülme, gamsızlık, karnı genişlik filan diye tabir ediyoruz.

(*Feinne kesrete'd-dahki müfsidetün li'l-kalb*) “Çünkü bu çok gülmeler kalbi öldürür. Kalbi fesada uğratar.”

Güldü mü insanın kalbi, gönlü, vicdanı; hassas şeyleri sezebilen, insanı doğru yola sevk edebilen, faziletlere sevk edebilen mânevî tarafı ölür.

Bu hadîs-i şerifi böylece iyice hatırınızda tutun. Yukarıdan itibaren bir kere daha tekrar edelim:

“—Öteki insanlar onun dilinden, elinden sâlim olmadıkça insan müslüman olmaz. İlmini tatbik etmedikçe insan alim olmaz. Verâ sahibi, şüphelilerden dahi sakınan titiz bir müslüman olmadıkça, insan abid olmaz. Zühd sahibi olmadıkça verâ sahibi olmak mümkün olmaz. Çok sükût et, çok düşün, az gül, çünkü çok gülmek kalbi öldürür.” diyor Peygamber Efendimiz.

Demek ki boynu bükük olacağız, mütefekkir olacağız, ölçülü konuşan kimseler olacağız, zahid olacağız ve bunların hepsi tasavvufun konusudur kardeşlerim!

Şu tavsiyeler tasavvuftur.

Tasavvuf kitaplarında bir bahis vardır:

Peygamber Efendimiz'in zamanında tasavvuf var mıydı?

Sonradan mı çıktı? Önceden mi çıktı? Hint'ten mi geldi? Yemen'den mi geldi? İran'dan mı geldi? Yunan'dan mı geldi? Biri sürü laflar... İşte Peygamber Efendimiz'in tavsiyeleri tasavvuf. Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sarılmak, yapışmak; güzel huylu, tatlı dilli, takvâ ehli, tok gözlü, az konuşan, çok düşünen, ârif, kâmil insan olma yolu bu...

İşte Peygamber Efendimiz'in hadisinde var. Allah bizi bu mânasıyla sünnet-i seniyyeye tam sarılan, hakiki kâmil mü'minlerden, hakiki sûfîlerden olmaya muvaffak eylesin...

d. Ayıplayıcı Olmayın!

Dördüncü hadîs-i serif...

Mekhul RA'dan İbn-i Asâkir ve Abdullah ibn-i Mübarek mürsel olarak rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz emir buyurmuş bizlere ki:

لَا تَكُونُوا عِيَّابِينَ وَلَا مَدَّاحِينَ وَلَا طَعَّانِينَ وَلَا
مُتَمَاوِتِينَ

(ابن المبارك، كرع. عن مكحول مرسل)

RE. 479/4 (*Lâ tekûnû ayyâbîne, ve lâ meddâhîne, ve lâ ta'ânîne, ve lâ mütemâvitîn.*)

(*Lâ tekûnü ayyâbîn*) “Çok ayıplayıcı olmayınız.”

Onu ayıplar, bunu ayıplar, kimseyi beğenmez, herkesin kusurunu bulur, ortaya döker. Sen birisini birazcık onun yanında methedecek olsan; “Aman şu!” diye bir başlar, artık adamcağızı batırır, çıkarır.

“—Bu kadar ayıp görücü olmayın! Ayıpları ortaya dökücü olmayın, insanları kınayıcı olmayın!” diyor Peygamber Efendimiz.

Tamam, ayıplayıcı olmayacağız ama arkasından bir yasak daha var:

(*Ve lâ meddâhîn.*) “Çok methedici de olmayın!”

“—Aman siz çok iyisiniz, hoşsunuz, ağsınız, paşasınız her yaptığınız şey mahzâ hakikattir, fazilettir, keramettir, lütuftur, in'amdır, ihsandır!”

“—Maşallah, maşaallah, maşaallah, maşaallah!”

Fazla medih de yok... Meddahlık da yok, ayyablık da yok; çok ayıplayıcılık da yok, methetmek de yok; ölçülü olacak.

(*Ve lâ ta'ânîn*) “Ta'n edici de olmayacağız.”

Ta'n etmek demek saldırmak demek aslında, sağa sola saldırganlık demek. Bilhassa silahla saldırmaya derler. Mesela mızrağı almış, oku almış, kılıcı almış, bıçağı almış bir insanın üstüne gidiyor. “Ta'n etti.” derler, “Saldırdı.” derler. Ta'n edici de olmayacağız.

(*Ve lâ mütemâvitîn*) “Öyle ölmüş gibi, ölgün de olmayacağız. Bitkin de olmayacağız. Tembel, duygusuz, bacağına iğne değil çuvaldız batırsan bacağını kımıldatmıyor, felçli gibi; öyle de olmayacağız.”

“—Öyle de olmayın!” diyor Peygamber Efendimiz.

Demek ki çok ayıplayıcı olmayacağız, çok methedici olmayacağız, çok ta'n edici olmayacağız, çok tembel olmayacağız.

Buradaki sigalar; “Çok tembel olmayalım da az tembel olalım!” mânasına değil. Arapça'da kullanılan sigalar, mübalağa sigaları olduğu için mesela meddâh ne demek?

“—Methi çok yapan” demek. “İşi gücü medih, çok yapan” demek.

Meddah olmayacağız.

Ayyâb ne demek? *Âyib* demiyor *ayyâb* diyor; yani çok ayıplayan, ayıplamayı meslek edinmiş k. Mübalağa sigaları olduğu için öyle diyoruz, çoğu da azı da öyledir.

İçki yasağından biliyorsunuz; Peygamber SAS Efendimiz buyurdu ki:⁵

⁵ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.352, no:3681; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.292, no:1865; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1125, no:3393; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.6, no:5576; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.296, no:17167; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.217, no:5976; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*; c.I, s.60, n:21; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.377, no:1751; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.330; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.300, no:5607; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1125, no:3394; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.167, no:6558; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.254, no:43; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.296, no:17168; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.216, no:5117; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.217, no:5974; Temmâmü'r- Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.52, no:111; Cürçânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.327; İbn-i Asâkir,

Târih-i Dimaşk, c.LIII, s.160; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1124, no:3392; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.91, no:5648; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.262, no:83; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.197, no:626; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*; c.I, s.59, n:18; Temmâmü'r- Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.292, no:730; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.II, s.53; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.397; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.112, no:12120; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.50, no:3966; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*; c.I, s.61, n:23; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.466, no:5748; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.254, no:44; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IV, s.205, no:4149; İbn-i Abdi'l-Ber, *el-İstîâb*, c.I, s.135; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.332; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.233, no:783; Huvât ibn-i Cübeyr RA'dan.

Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.250, no:21; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.43; Hz. Ali RA'dan.

Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.250, no:22; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.III, s.297; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.420; Hz. Aişe RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.V, s.139, no:4880; Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.344, no:13154; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.84, no:8109, 8110; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVIII, s.408, no:19752.

مَا أَسْكَرَ كَثِيرُهُ فَقَلِيلُهُ حَرَامٌ

(حم. د. ت. ح. ب. عن جابر؛ حم. ن. ه. عن ابن عمرو)

(*Mâ eskere kesîruhû, fekalîlühû harâmün*)

“Çoğu, insanı sarhoş eden şeyin azı da haramdır.”

Çoğu kötüyse, azı da yasak.

“—Efendim, ben sarhoş olacak kadar içmiyorum, şöyle bir yaladım!”

Yalayamazsın, yalaması bile yok.

“—Azıcık kaşıkla aldım, tadına baktım!”

Bakamazsın; çünkü haram. Çoğu haram olan şeyin azı da haram oluyor.

Bu çok ayıplayıcılık, meddahlık, ta’anlık, tembellik iyi olmadığından, tabii bunları meslek edinmek çok fena!

İşi gücü yan gelip yatmak, göbük büyütme, başkasının sırtından geçinme; olmaz.

İşi gücü sağa sola saldırmak; olmaz!

İşi gücü yağ çekme, dalkavukluk etme, başkasını methetme, ondan sonra cebini doldurmak; olmaz!

İşi gücü herkesi ayıplamak; olmaz!

Böyle yapmayalım, bunlar da kötü huylardır; kendimize hâkim olalım!

Birisini ayıplayacağımız zaman, ayıbını söylemeden önce kendi durumumuzu bir düşünelim: Biz çok mu iyiyiz?

Hani Nasreddin Hoca bir gün:

“—Ah gençlik, ah!” demiş. Bakmış etrafta kimse yok.

“—Senin gençliğini de biliyorum ya ben!” demiş kendi kendine. Biz de kendi kendimizi biliyoruz; onun için başkasını ayıplayacağımız zaman kendimizi bir düşünürerelim, ayıplamayalım!

Ayıplamanın mânevî zararı nedir?

Bir kimse bir müslümanı bir kusurundan dolayı ayıplayınca, mânevî cezaya çarptırılıyor. O mânevî cezayı hadîs-i şeriflerden öğreniyoruz. O ayıpladığı şeyi kendisi yapmadan, Allah onun canını almıyor.

“—Nesini ayıpladı?”

Filanca şeyini.

“—Tamam, o bir gün geliyor o ayıpladığı işi kendisi yapıyor, ayıpladığı için yüzü kızarıyor, morarıyor. Allah onu ceza olarak döndürüp dolaştırtıp o kusura getiriyor, ayağını kaydırıyor, o kusuru işlettiriyor.”

Onun için ayıplamaya gelmez. Kusurlu bir insan varsa müslüman dua edecek.

“—Yâ Rabbi! Bu kardeşimi bu kusurundan kurtar. Yâ Rabbi! Çok şükür, beni korumuşsun; bundan sonra da koru.” diye ayıplamak yerine dua etmek uygundur.

Methetmek de çok fenadır. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

أَحْثُوا التُّرَابَ فِي وُجُوهِ الْمَدَّاحِينَ

(عد. حل. عن ابن عمر؛ طب. عن المقداد؛ ت. عد. عن أبي هريرة)

RE. 18/4 (*Uhsü't-turâbe fî vücûhi'l-meddâhîn*)
“Meddahların, dalkavukların, medih yapıcıların yüzlerine toprak saçın!”

Düşünün ki siz birisini methedip duruyorsunuz; adam yerden bir toprak almış, sizin yüzünüze gözünüze saçmış. Ne fena olursunuz değil mi?

Hemen yüzünüzü gözünüzü kapatırsınız;

“—Hay Allah, ben buna güzel söz söylüyorum, bu benim yüzüme toprak saçıyor.”

⁶ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.94, no: 5684; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.258, no: 812; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.99; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.165, no:275; İbn-i Adiy, *el-Kâmil*, c.IV, s.186; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.106, no:355; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2297, no:3002; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.599, no:2393; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.669, no:4804; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1232, no:3742; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.124, no:339; Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.48, no:2113; İbn-i Ebî Şeybe, c.V, s.297, no:26259; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.158, no: 1158; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.244, no:576; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.242, no:20926; Mikdâd ibn-i Esved RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.600, no:2394; İbn-i Adiy, *el-Kâmil*, c.III, s.345; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, no:1033, no:7960. *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.56, no: 135; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.I, s.459, no:732.

Neden? Peygamber Efendimiz böyle buyurdu.

“—Meddahların yüzüne toprak saçın!”

Yaptırmamak için, alışmasın diye, yüz vermemek için, “Dalkavukluk mesleği gelişmesin!” diye, “Meddahların yüzüne toprak saçın!” diyor Peygamber Efendimiz. Onlara yüz vermeyin, önem vermeyin. Onlar öyle öyle aldatırlar, insanı yakalarlar.

“—Sağa sola da saldırgan olmayın, ta’n edici olmayın!”

İrzına, namusuna, haysiyetine, şerefine bühtan ve ta’n etme yolu da çok günahlı bir yoldur.

Bir de işe *mütemâvitîn* dediği şey var: Öyle olmadığı halde, kendisini ölgün, bitkin, halsiz gösteren, numara yapan insan... Bir de tembel mânasına gelebilir. O halde öyle olmayacağız; kendi işimizi kendimiz görmeye çalışacağız.

Bakın, Peygamber SAS Efendimiz ne buyurmuş:⁷

لَا تَسْأَلِ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكَ الْجَنَّةُ

(طب. عن عبد الرحمن بن داهم أودلهم)

(*Lâ tes’eli’n-nâse şey’en ve leke’l-cenneh*)
“İnsanlardan bir şey isteme, talep etme; sana cennet var!”

⁷ İbn-i Hacer, el-İsâbe, c.IV, s.302, no:5116; Ebû Nuaym, *Ma’rifetü’s-Sahâbe*, c.XIII, s.199, no:4164; Abdurrahman ibn-i Delhem RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XV, s.1295; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.137, no:16418.

Onun için, sahabe-i kirâm devenin üstüne çıktuktan sonra kamçısı yere düşse, deveyi ıhdırıp kendisi gider, kamçıyı alıp tekrar binermiş.

Çok zor iştir; deve ilk önce çökerken ön ayaklarını ikiye kıvırır. İnsan bir gelir, semerin kaşını tutmazsa tepetaklak gider. Ondan sonra arka tarafa bir şey yapar, arka ayaklarını kısar oturur; ondan sonra bir yerleşir, bir elek sarsılır gibi olur. Boş bulunursa yine bir tarafa savrulur, gider.

Devenin üstüne binmiş, deveyi kaldırmış, kamçısı düşmüş; deveyi tekrar ıhtırıyor, çöktürüyor, kamçıyı alıyor, tekrar biniyor.

Neden? Peygamber Efendimiz; “Hiç kimseden bir şey istemeyin!” dedi, diye. Tok gözlülükten, kimseye yük olmamaktan dolayı.

Onun için büyükler demişler ki:

“—Evlâdım, yâr ol ama bâr olma! Dost ol ama dostuna yük olma!”

Bâr, yük demek. Hatta yük taşıyan hayvanlara da *bârgir* derler. Türkçe’de o *beygir* olmuş, değişmiş. *Bârgir*, yük taşıyan demek, sonradan beygir hâline dönmüş.

Yâr ol ama *bâr* olma, dost ol ama dostuna yük olma! Ensesine binme, omuzuna çıkma, kesesine yapışma, sülük gibi sömürme!

Daima başkalarına iyilik yap, sevap kazan.

Senden herkes istifade etsin. Arslan gibi avını kendin bul; sonra başka ufak tefek mahlûklar da senin artıklarını yesinler. Tilki gibi, sırtlan gibi; “Başkası avlayacak da, onun kalıntısının kemiklerini sıyracağım.” diye bakma! Kendin arslan gibi ol!

Müslümanlık böyledir. Müslüman; kimseye yük olmadan, şerefiyle, haysiyetiyle, elinin emeğiyle yaşayıp, güzel huyuyla yaşayıp başkalarına da faydalı olandır.

Tasavvuf da odur:

Tasavvuf yâr olup bâr olmamaktır;

Gül-i gülzar olup hâr olmamaktır.

“Tasavvuf dost olup da yük olmamaktır; gül bahçesinin gülü olup da dikenini olmamaktır.” diyor.

Birisi tasavvufu böyle tarif etmiş. Dikensiz gül var mı? Yok.

Sen dikensiz gül olacaksın. Kimseye bir şeyin batmayacak, kimseye yük olmayacaksın; asıl gerçek, güzel Müslümanlık budur.

e. Allah'ın Lânetiyle Lânetleşmeyin!

Beşinci hadîs-i şerif:

Tirmizî'nin (*hasenün sahîhün*) dediği, başka kaynakların dakaydettiği bir hadîs-i şerif. Semürete'bni Cündeb veya Cündüb RA'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁸

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.245, no:1899; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.60, no:4260; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.15, no:20187; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.VII, s.207, no:6868; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.111, no:150; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.295, no:5160; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.153, no:4560; Semürete'bni Cündeb RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdis, c.XVI, s.327, no:16904.

لَا تَلَاعَنُوا بِلَعْنَةِ اللَّهِ وَلَا بِغَضَبِهِ، وَلَا بِالنَّارِ

(ت. ح. ن. صحيح، ع. طب. ك. ض. ع. ن. سمرة بن جندب)

RE. 479/5 (*Lâ telâanû bila'neti'llâhi, ve lâ bi-gadabihî, ve lâ bi'n-nâr.*) “Allah’ın lânetiyle, gazabıyla ve cehennem ateşiyle lânetleşmeyin!”

Allahu a’lem mânası şu ki:

“—Allah sana lanet eylesin, Allah’ın gazabına uğrayasın inşaallah, cehennemlerde ateşlerde yanasın inşaallah!’ gibi ağır şeylerle lânet etmeyin, birbirinize beddua etmeyin!” diyor Peygamber Efendimiz.

İnsan güzel şeylere kendisini alıştırmalı. İyi şeylere alıştırmazsa; “Âhir zamanda bir nesil türeyecek; birbirleriyle selamlaştıkları zaman selamlaşmaları birbirlerine lanet okumak olacak!” diyor.

Şimdi mahallede delikanlıların birbirleriyle selamlaşmalarına bakıyorum; öyle acayip selâmlaşmalar var ki... Hakaret kelimesiyle birbirleriyle selâmlaşıyorlar.

Sonra televizyona da yazıklar olsun ki, ta Avrupa’nın, Amerika’nın adını bile duymadığımız selamlaşmalarını neşrediyor. “Çav!”

“Çav” ne demek bilmiyorum. Geçen gün gözüme ilişti; “Allaha ısmarladık!” mânasına mı geliyormuş? “Merhaba!” mânasına mı geliyormuş?

Biz bunu Almanya’da duymadık. Almanlar birbirlerine “Çüs” diyorlar. Ama Almanın

çüs'ünden çav'ından bana ne? Benim televizyonumda niye şöyle "merhaba" denmiyor?

"—Merhaba" Arap'tan geldi, demiyor; "Çav" Batı'dan geldi, diyor.

Olur mu? Benim kendi atamın, babamın, dedemin töresi, gördüğüm şey varken adını bilmediğim, sanını bilmediğim acaiplikleri de ne?

Tabii çocuklarımızı oralarda okutuyoruz. Gidiyorlar onların benzeri, kopyası oluyorlar. Asıl nüsha değil, kopya. Kopyası oluyor, geliyor; ondan sonra burada dilini anlamıyorsun. Bir makale yazıyorlar; hadi lügat karıştır babam, kelime ara...

Geçen gün gazetede bir resim vardı, altını okuduk. Diyor ki;

"—Türkiye'de Marksistlerin bir gurubu da tarikat!"

Onların tarikatle ne ilgisi var?

Tarikatmış. Marksistlerin tarikatlerinden bir tanesi. Tarikatin adını bozdurtacaklar. Marksistlerin bir grubu da *nüdist* imiş. Onlardan bir resim çekmiş. Allah Allah, kara kara herifler, resimde çıplak çıplak... Ansiklopediye baktım, yok; falanca yere baktım, yok; filanca yere baktım, yok...

Nüdist ne demek? İngilizce lügate baktım, buldum; çıplak demekmiş. Ya doğru düzgün söylesene. "Çıplaklar!" desene. Ar damarları çatlamış; anadan doğma üryan, meclis yapıyorlar, âlem yapıyorlar.

“–Nişantaşı’nda nüdistlerden bir sahne!” diyor.

Başka diyarda değil, İstanbul’da.

Nüdist deyince de insan ne olduğunu anlamıyor;

“–Budist gibi bir şey mi, neymiş?” diyor,

Çıplaklar. Giyimi kuşamı da yok, salona toplanmışlar. Bu da Marksizmin bir tarikatiymiş. Gazete öyle diyor. Marksizmin, komünistlerin bir kolu...

Kominlerini de görmüştük; Bakırköy’de ve sairede toplu hayat yaşıyorlar. Kadın erkek bir arada, iki cins bir arada ve her şey alenî, cinsî konular alenî...

Muhterem kardeşlerim! Bazı gazeteler ve mecmualar öylelerini ballandırarak anlatıyor. Şu maksatla anlatıyor:

“–Belki duyan gençlerden birkaç tanesi daha heves eder; bu melanet onlara da bulaşır!”

Onun için diyorum size:

“–Tam müslüman olun, sımsıkı sağlam durun ve kendi dininizin, imanınızın örfüne sarılın!”

Bu adamlara gitseniz...

إِذَا كَانَ الْغُرَابُ دَلِيلَ قَوْمٍ لِيَأْتِيَهُمْ إِلَى الْأَرْضِ
الْجِيَّافِ

(İzâ kâne’l-gurâbü delîle kavmin, le-ye’tîhim ile’l-ardi’l-ciyâfi) “Bir kimse kargayla arkadaş olursa, karga onu nereye götürür? Mezbeleye götürür, cifenin, leşin başına götürür.”

Pır pır uçu. Hadi takıldın peşine. Nereye?

Ah nereye getirdin beni? Karga nereye getirir?

“—Lâşenin başına getirir; “İşte bundan ye.” der. Leş, pis kokulu ama o karga olduğu için, tepeden tırnağa kara olduğu için gıdası da bu.

Sen? Sen onu yiyemezsin, sen karganın peşinden gidemezsin.

Allah uyanıklık versin. İnsanlar şaşırды mı, kapı zıvanasından bir çıktı mı, çıktı. Tamam. Kitabın cildi bağlayan ipleri bir koptu mu, koptu. Sayfaları toplayabilirsen topla. Biz toplamaya çalışıyoruz da her yandan hücum ediyorlar. Biz olduk gerici! Bu memleketin gericiileri olduk.

O çıplaklar, nudistler, Budistler ilerici!

Budist olanlar da var şimdi. Hindistan'ın bilmem ne dinini buraya getirmeye çalışan olmadık kimseler...

الْكُفْرُ مِلَّةٌ وَاحِدَةٌ

(*El-küfrü milletün vâhideh*) [Küfür tek bir millettir.]

İslâm olmadıktan sonra, İslâm'dan çıktığıktan sonra, nereye giderse gitsin, benim için bitti.

Ne yapacağız? Evlatlarımıza sahip olacağız, evlatlarımızdan evvel kendi nefislerimize sahip olacağız ki, ayağımız kaymasın!

Bak şu karda kışta; “Kaymayalım!” diye bastığımız yere nasıl dikkat ediyoruz. Bu mânevî saha da daha karlı, daha buzlu, daha soğuk, daha beter.

Onun için orada da ayağını sağlam basacaksın, hak yolda yürüyeceksin, dikkat edeceksin.

Kadın ve aile konusunda yazdıkları makalelere bakıyorsun; nereye götürmek istiyorlar?

“—Evlilik yüküdür, boş ver evliliği, ne olacak? Evlenmeden vaziyeti idare et!”

Oraya getiriyor.

Evliliğin derdini kim çeker? O keyfine baksın, sen keyfine bak. Ev derdi yok, tasası yok, akşam eve yemek götüreceğim düşüncesi yok; onu teşvik ediyor. Onu ballandıra ballandıra anlatıyor.

Hani ekmeğin üstüne yağ sürersin, yağın üstüne bal gezdirirsin bilmem ne; ballandırma! Öyle anlatıyor ki “öyle olsun” diye.

Kimse artık o zahmetleri çekemiyormuş, çekmek istemiyorlarmış.

Avrupa’da var öyle zıyırlar. Onları ithal etmeye çalışıyor. Şimdi gümrükler kalktı ya, ithalat serbest ya, onları ithal etmeye çalışıyorlar.

Avrupa’da ne kadar ideoloji, sapıklık, hayat görüşü, saçmalık varsa onların hepsini şey getiriyor. O saçmalıklardan bir tanesi.

Benim hayat yolum İslâm... Onun için, “O yollardan bir tanesi de benim yolum” dersiniz, gümbürtüye gittiniz. Onların hepsi bâtıl. Bir terazinin bir kefesine konulur, kuş tüyü kadar çekmez. Beri tarafta İslâm...

Bir İslâm var dünya üzerinde; bir de gayr-i İslâmî şeyler var. Ya müslüman olursun, ya da gelir sana

başka şeyler bulaşır. Sana bulaşmaz, çocuğuna bulaşır. Sen kendini korursun, korudum sanırsın; karın gider, çocuğun gider.

Gidersin İstanbul'un lüks bir semtinde oturursun; bakarsın çocuk yamuk yamuk gidiyor. Nedir bu yamukluk?

Muhitten, arkadaşlardan aldığı huylardan. Şimdi böyle pular, senin tam kuvvetli olduğun zamanda bir şey demez. Sen biraz ihtiyarladığın zaman, yaşlandığın zaman, o da büyüdüğü zaman; "Senin dediğini yapmıyorum, ben bu yolda gidiyorum!" der çıkar.

"—Evladım etme!" dersin ama geçti.

Ağaç yaş iken eğilir; sen onu evvelden yetiştirecektin.

Onun için etrafınıza dikkat edin. Yediğinizde içtiğinizde; "Çayın içinde radyasyon var mı?" diye millet nelere dikkat ediyor. Radyasyon görünmediği halde görünmeyen bir şeyin tehlikeli olduğunu millete öğrettiler. Biz mânevî, büyük radyasyonlardan bahsediyoruz.

Dünya üzerinde çok büyük mânevî radyasyon bulutları var; her tarafa radyasyon yağıyor, her taraf mahvoluyor. Ancak İslâm'ın kubbesi kurşun. Kurşun, radyasyon geçirmez. O İslâm'ın kurşun kubbesinin içine girersen, kurtulursun; yoksa her taraf radyasyon... Kanser olur gidersin.

İnsanın kafası kanser olur, gönlü kanser olur, akli kanser olur, fikri kanser olur, inancı kanser olur.

Ne olur? Sapıtır, bozulur gider.

Allah bizi her türlü mânevî kanserin, hastalığın, yayıldığı dolaştığı şu fırtınalı asırda Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sımsıkı sarılıp, o ummandan bu gemiye çıkıp kurtulanlardan eylesin...

f. İhramda Giyilmeyecek Şeyler

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

لَا تَلْبَسُوا الْقُمُصَ وَلَا الْعَمَائِمَ وَلَا السَّرَاوِلَاتِ
وَلَا الْبُرَانِسَ وَلَا الْخِفَافَ إِلَّا أَحَدًا لَا يَجِدُ النَّعْلَيْنِ
فَلْيَلْبَسِ الْخَفَّيْنِ وَلْيَقْطَعْهُمَا أَسْفَلَ مِنَ الْكَعْبَيْنِ
وَلَا تَلْبَسُوا مِنَ الثِّيَابِ شَيْئًا مَسَّهُ زَعْفَرَانٌ أَوْ
وَرْسٌ وَلَا تَنْتَقِبُ الْمَرْأَةُ الْمُحْرِمَةُ وَلَا تَلْبَسُ
الْقَفَازِينَ

مالك، خ. ت. ن. ع. ن ابن عمر؛ أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا يَلْبَسُ الْمُحْرِمُ مِنَ الثِّيَابِ؟

(قَالَ فَذَكَرَهُ

⁹ Buhari, *Sahih*, c.XVIII, s.113, no:5356; Müslim, *Sahih*, c.VI, s.102, no:2012; Nesei, *Sünen*, c.IX, s.10, no:2621; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.63, no:5308; Malik, *Muvatta'*, c.III, s.468, no:1160; Bezzar, *Müsned*, c.II, s.230, no:5580; Nesei, *Sünenü'l-Kübra*, c.II, s.335, no:3657; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

RE. 479/6 (*Lâ telbesü'l-kumusa, vele'l-amâime, vele's-sirâvilâti, vele'l-berânise, vele'l-hıfâfe; illâ ehadün lâ yecidü'n-na'leyn, fe'l- yelbesi'l-huffeyni ve'l yakta'hümâ esfele mine'l-ka'beyn, ve lâ telbesü mine's-siyâbi şey'en messehu za'ferânün ev versün, felâ tentekübü'l-mer'etü'l-muhrimetü ve lâ telbesü'l-kuffâzeyni. Ani'bni umere radiya'llâhu anh, enne racülen kâle: Yâ rasûla'llâh, mâ yelbesü'l- muhrimü mine's-siyâbi?*)

Bu hadîs-i şerif, hacla ilgili.

(*Enne racülen kâle*) Bir zât Peygamber Efendimiz'e:

(*Yâ rasûla'llâh, mâ yelbesü'l-muhrimü mine's-siyâbi*) “Yâ rasûla'llâh, ihrama giren kimse neler giyebilir, neler giyemez?” diye sordu.

Onun üzerine Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

(*Lâ telbesü'l-kumusa, vele'l-amâime, vele's-sirâvilâti, vele'l- berânise, vele'l-hıfâfe*) “Gömlek giymesin, sarık sarmasın; pantolon, iç donu, şalvar giymesin, bornoz giymesin, mesh giymesin.”

(*Illâ ehadün lâ yecidü'n-na'leyn*) “Ancak bir insan nalın bulamazsa, terlik bulamazsa kumların üstüne de yalın ayak basılmıyor; (*fe'l-yelbesi'l-huffeyni ve'l yakta'hümâ esfele mine'l- ka'beyn*) o zaman ayağını korumak için meshini giyerse topuklarından üst tarafını keserek, alt tarafını keserek onu açarak giysin.”

Topuklarından aşığını kesecek. Topuğu kapalı kaldığı zaman mesh hükmü devam ediyor, olmuyor. O tarzda bunları giyemez, şu tarzda giyinebilir.

(Ve lâ telbesü mine's-siyâbi şey'en messehu za'ferânün ev versün) “Elbiselerden üzerine za'feran sürülmüş, “vers” denilen şey sürülmüş, koku sürülmüş, kokulu elbise de giymesin. O kokulu elbiseyle de ihramlı gezemez.”

(Felâ tentekıbü'l-mer'etü'l-muhrimetü ve lâ telbesü'l-kuffâzeyni) “Kadınlar da ihramlı olduğu zaman peçe takamazlar ve eldiven giyemezler.” diyor.

İnsan karşılaşıncı, yeri gelince söylemeli. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Kadınlar ihramlı iken, hacca niyet etmişken peçe almasın, eldiven giymesin!” diyor.

Bundan ne çıkar? Bu ifadeden Peygamber Efendimiz'in zamanında, haccın dışında kadınların yüzlerine peçe örttüğü ve ellerine eldiven giydiği çıkmaz mı? Çıkar.

Ne diyorlar?

“—Peçe yoktu. İslâm'da peçe yoktu, sonradan uyduruldu.” Bak nasıl çıktı yanlışları?

“—Peçe yoktu, bilmem ne yoktu, bilmem ne yoktu!”

Cahil, cahil söz. Cahilin ağzına düştü. Alimler kenarda kaldı.

Söz, hadis bilmeyen, ayet bilmeyen insanların diline düştü.

Bir de onlar diyorlar ki;

“—Biz biliriz, siz bilmezsiniz.”

“—Bunun mütehassısına soralım!” deyince itiraz ediyorlar, bir gürültü kopuyor.

Sen bu gürültüyü neden yapıyorsun, anlaşıldı. Senin maksadın başka. Çünkü öğrenmek istesen, bu gürültüyü koparmazsın; sakın sakın sorarsın, anlarsın. Gürültü kopardığına göre maksadın başka.

Biz memlekette çoktandır peçe örtmüyoruz; aşağı yukarı peçe de kaldırılmış. İnsan Hicaz’a gittiği zaman görüyor, orada birçok müslümanlar örtüyor; hangisi doğru?

Peçe, Peygamber Efendimiz’in zamanında var. Yüzü, elleri ve ayakları hariç bütün vücudunu örtmek var. Kadının örtmesi gerekiyor ama peçe örtmek de var. İsterse, peçe de örterse daha iyi olur. Eldiven de giyerse daha iyi olur. Ayağına da çorap giyer de orasını da göstermezse, daha iyi olur.

Şimdi bar bar bağıyorlar, ya bir şeyi de ilk başta konuşalım:

“—Sen İslâm’ın emrini mi istiyorsun? Kendi keyfine göre bir giyinme tarzı mı bize telkin etmek istiyorsun? Sen başka türlü bir felsefede olabilirsin. İslâm bu hususta ne diyor; onu söylediğim zaman kabul edecek misin, etmeyecek misin?”

Ne onu kabul ediyor, ne buna yanaşıyor; illa bizi kendisi gibi yapmaya çalışıyor.

Pekiye, gidelim bakalım, bu adam nereye gidecek? Peşinden gitmeye başladığın zaman, seni homoseksüeller, cinsi sapıklar, açıklar saçıklar, aile bağı tanımazlar, bir ciddi yük altına girmezler tarafına götürüyor. Yolları yol değil. Allah kimseyi onların sapık yollarına saptırmasın...

Bize de salâbet-i diniyye; din ve iman kuvveti nasib etsin, yolumuzdan ayırmasın... İmana ters düşürmesin, Efendimiz'in sünnetine aykırı işler yaptırmasın... Peygamber Efendimiz'in şefaatine nâil olup, âhirette de kendisine komşu olmayı cümlemize nasib ve müyesser eylesin...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

15. 03. 1987 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

